

Tél varázsa

Egyik nap, pontosabban szombaton hazafelé sétáltam haza az iskolából. Bizony, jól hallottatok, szombat volt, és én a suliból mentem haza. Ráadásul nem is azért mert munkanap lett volna, vagy esetleg büntetésben vagyok. Semmi ilyesmiről nem volt szó. Később majd kiderül, miért kellett ott maradnom.

-Közel laktunk az iskolához, általában 20-húsz perc alatt hazaértem-hazaérek gyalog. Utólag belegondolva, talán mégsem volt annyira közel. De akkor aznap sietnem kellett, mert este moziba akartunk menni a barátaimmal, és már öt óra volt. Ami azt jelentette, jelenteti, hogy át kellett vágnom a sikátoron, ha fél hétig-hétre el akarok akartam készülni. Tudjátok, a haj és a smink nem két perc. Főleg, ha meg kell mosnod a hajad-kell mosnod, mert úgy nézel ki, mint egy madárfészek. MárDe megint elkalandoztam. Vissza a történetre.

-Utálom a sikátort. Ott mindig annyira bűdös van, mintha egy oszló-oszladozó tetem feküdne egy-valamelyik kukában-vagy mögötte, és olyan-érzésed van, mintha bármelyik pillanatban ráme vethetné magát valaki. Még én az én kiváló szemeimmellátással, hallással és reflexeimmel és hallásommal sem szívesen mászkáltam-mászkalok otterre, főleg nem, ha már sötét volt sötétedés után. Hát igen. Az évek során megtapasztaltam, hogy más vagyok, mint a többiek. Csodabogár, külön, ki hogy fogalmaz. Erre később visszatérünk. Még mindig figyeltek, így nem tűnt jó ötletnek a néptelen sikátoron át gyalogolniátvágni, viszont nem tettem mást, ha jól akartam kinézni.

-De én egyébként s-nem félek. Legalábbis ezt akartam elhitetni magammal. Reszkető kezeim és kalapáló szívem nem bátorságról az ellenkezőjéről árukkodtakárukkodott. Mindig volt van nálam egy-bicska, pont az ilyen alakok miatt, meg persze azért, hogy jobban érezzem magam. Anyunak erről a késről sosem nem szabad tudomást szereznie. Igazából mMindig azt hittem, hogy meg tudom magam védi a nem-normális-különleges képességeim miatt, és a kis kés csak még nagyobb önbizalmat adott nekem-e-téren.

Már majdnem kiértem onnan, a bűz, a szemét és a halál birodalmából, ahogy én hívom a sikátor. Egy megkönnyebbült sóhaj hagyta el az ajkaim számat, amikor egy furcsa neszt hallottam valamelyik tetőről. Éberségem azonnal visszatért. Először azt hittem, egy macska az, de amikor bakancsok halk koppanását hallottam az egyenletes koppantak halkán, a beton-tetőn, tudtamrájöttem, hogy nem egy állattal van dolgom, majd amikor

Commented [RK1]: A nyitásban a „mesélek, de most mégsem, de majd mindjárt mesélek”, azt az érzést kelti, mintha nem tudnád szerzőként, hogy mit akarsz elmondani, mert nem azon a ponton lépsz be a történetbe, ahol elkezdődik és fontos. Így viszont nehéz megragadni az olvasót, egy „majd mindjárt fontos lesz”-kezdéssel.

Commented [RK2]: Mármint a húsz perc nem is olyan közeli, vagy általában nem is húsz perc az út? Ez egy jól bejárt útvonal kell legyen, az iskola és az otthon között, tehát a narrátor pontosan tudja, hogy mennyi időt vesz igénybe.

Commented [RK3]: Ez egy öntudatlan kiszólás, ami jelez az írónak is: „még mindig nincs meg a kezdési pont, nem itt kellene kezdeni”.

Commented [RK4]: 1, ird át a kivólót más jelzőre nyugodtan, csak idekiváncozott valami
2, a hallás és a reflex mellé látás passzol logikailag, nem a szem
3, ez itt egy horog, ügyes :)

Commented [RK5]: Ez viszont már sok. Míg a különleges látás megemlítése horog, ami szépen beleszöve a cselekménybe, felkelti az olvasó figyelmét, addig ez részben kimagyarázás, részben már a mézesmadzag elhúzása. És még mindig nem kezdtek el a cselekményt.

Commented [RK6]: Kik figyelték? Először azt hittem, megint megszólítod az olvasót, de a folytatás azt sugallja, valakik figyelték a narrátort, akikről eddig nem is esett szó. Visszautalsz, de nem tudni, mire.

Commented [RK7]: Ez tényleg elég motiváció? Egy átlagos mozizás?

Commented [RK8]: Milyen alakok? Újra utalsz valamire, amit nem írtál le, mintha már látnunk kellett volna azt az alakot, aki miatt bicskát hord a narrátor.

leugrott az egyik sötétben elrejtett kuka tetejére, tudtam, hogy. Ez egy ember volt az, aki valamilyen úton, módon túlélte a zuhanást.

-Túl korán örültem. Ő követhetett egészen az iskolától. Mintha eddig nem félttem volna igazán, hát most már rettegtem!. Amilyen gyorsan csak tudtam, elővettemElőkaptam a bicskám a táskámból. M, és megszorítottam a lépteimet, amikor hallottam, hogy követni kezd. Ilyen nagy bajban még nem voltam addigsoha.

-Halkan jártlépkedett, nem akarta, hogy észrevegyem, lesből akart támadni. M, mint egy igazi ragadozó. Csakhogy én mindenről tudtam, körülöttem nem sok minden maradt titokban körülöttem;. Hhallottam susogó, hosszú kabátjának halk, susogó neszt minden egyes lépésénél, és éreztem fémes szagát. Vér szaga volt. Szívének dobbanásai természetellenesen lassúak és csöndesek voltak, a levegőt is hangtalanul vette. Magamban azt mondogattamismételgettem, hogy nem...nem létezik. Nyugodtnak kellett volna maradnom, de már majdnem futottam, amikor előttem termett egyik pillanatról a másikra egy újabb susogó kabátos-idegen. Neki is fémes szaga volt.

-Sajnos tÚl későn vettem észre, így neki mentemrohantam.

— Elnézést: — motyogtam automatikusan, és megpróbáltam arrébb mennihúzódni, de a férfi elállta az utamat állta. Még a válláig sem értem fel. Nyeltem egy nagyot. Fogalmam sem volt, hogy jutok ki ebből a slamasztikából.

-A másik irányból is megpróbáltamirányba mozdultam, hogy kikerülni, de most sem engedte-jem, de hsmét a mellkasának ütköztem, ami zavarbaejtően erős és kemény volt. Ennyi erővel nekimehettem volnaMintha a falnak ismennék neki. Nem kockáztattam, inkább visszafordultam, és a terv az voltazzal a tervvel, hogy majd elfutok előlük. De azt nem vettem figyelembe, csak hogy a másik idegen-közben a hátam mögé lopózkodott. FÉszre se vettem, úlságosan el voltam foglalva a szekrény-méretű férfival. Félelmemben aA jobb kezemenen lévő körmeimet úgy behajlítottambehajoltak a körmök, mintha egy macska erős és-hegyes karmai lennének. Azokkal is tudtam támadni, mert a körmeimet egyAz olló se vágja le. Nagyon őket, olyan erősek voltak, szóval azokkal is támadhatok. A bal kezemben kipattintottamtenyerembe szorítottam a pengét.

A mögöttem lévő férfi tűnt a gyengébbnek, így az ő arcát céloztam meg körmeimmela felé kaptam, azonban ő elhajolt. Olyan gyors volt, hogy Sszinte nem is láttam, hogy megmozdult volnaahogy mozdult. A másik férfira a pengével támadtam, de ő is kitért előlem. Még egy karcolást sem sikerült ejtenem rajta. Legalább nyertem pár másodpercet,

Commented [RK9]: Milyen zuhanást? Valaki valahol lezuhant? Ez viszont nem horog, hanem azt az érzést kelti az olvasóban, hogy kimaradt neki néhány bekezdés, néhány sor, ezért nem érti, mire utal újra és újra vissza a narrátor.

Commented [RK10]: Idáig nem volt arról szó, hogy valaki követi a narrátort.

Commented [RK11]: Most kezd követni, vagy eddig is követte?

Commented [RK12]: Már mint arról győzködi magát, hogy csak képzelődik?

Commented [RK13]: Ha belegondolunk, hogy felfokozott érzelmi állapotban menekül, és hirtelen előtte terem valaki, akinek a vérszaga meg is csapja, akkor bármilyen jólnevelt is a főhős, valószínűleg ösztönösen siktani fog, nem bocsánatot kérni az ütközés miatt.

Commented [RK14]: Nem veheti figyelembe, hogy mögé lopózkodtak, mert csak akkor szembesül vele, amikor megfordul, hogy elszaladjon

Commented [RK15]: Hihetőbbnek hangzik így, mint úgy, hogy az erős karmokat hajlítja ujjszerűen. A macskák (vagy filmes vérfarkasok) karmai sem hajolnak, csak behúzni vagy kinyomni tudják őket.

Commented [RK16]: Már megfordult, most már a szekrénynyi pási van mögötte.

amíg védekeztek. Így, amíg egy pillanatra nem figyeltek, visszafutottam a síkátorba, hogy a másik felén jöjjenek ki, meg a síkátorban jobban el is tudok bújni. Ha szükséges, itt akár el is bújhatok.

-Egy dologgal nem számoltam. H; hogy az idegenek gyorsabban futnak nálam. Kevés esélyem volt elérni a síkátor túloldalán a forgalmas utcát. Viszont ha épségben ki is jutok ki, az emberek mégis segítenek rajtam. Sosem tette senkiék, és ha ezek azok, amiknek sejtem őket, nem is tennének értem semmit. Meglepett a gyorsaságuk, még senki se futott gyorsabban nálam, ugyanis ebben mindig profi is voltam. Simán eliszkoztam az emberek elől, hiszen az egész életem menekülés volt.

-A táskám futás közben végig a hátamat verdeste, ami kezdett még jobban feszültebbé tenni. E, hiszen ezzel a súllyal a vállamon sokkal nehezebb volt a futás. Kétségbe esésemben nem csak akkor vettem észre döböntem rá, hogy bekerítettek. Csak akkor, amikor már túl késő volt. Megálltam megtorpantam, mert nem akartam ahogy az idegenek karjaiba szaladni szaladjak. Egy macska csendességével közeledtek felém, én pedig egyre jobban csak hátráltam, míg már nem volt hová. Mögöttem a hátam a mocskos fal terült elnak ütközött. Gondolkodtam rajta, futott a fejemen, hogy fel kéne másznom a tetőre a mögöttem lévő másszak a tűzlépcsőn, de semmi értelme sem lett volna, mert elkapnak, mielőtt felértem volnaek.

-Nem tehettem tehetek mást, harcolnom kell. A nélkül nem adom meg magamat.

-Ledobtam a táskámat, nem érdekelt, ha ott kell hagynom. Én azonban tudtam, hogy nem a pénzem kell nekik. Engem akartak. Értem jöttek. Egyikük sem úgy nézett ki, mint akinek az én kevés pénzemre lenne szüksége. Amikor már alig volt fél méter távolság közöttünk, támadtam. A kést, a kezeimet karmaimat, a lábaimat és a fogaimat használtam. Bármit, amivel megmenhettem magamat. Szúrtam a késsel aAz idegenek arca felé döftem a késsel, megkörmeimmel próbáltam tépni a mellkasukat, hogy hátráljanak, de meg se mozdultak azon kívül, hogy ők csak könnyedén elhajoltak előlem. Egyetlen egy lépést sem tettek hátrafelé, hogy menekülni tudjak továbbra is sarokba szorítottak.

-A lábaim közé, az megpróbáltam ágyékukba akartam on rúgni őket. Ez sem jött be. Aztán a körmeim végre egy kicsit felhasították a magas férfi arcát. Az épphogy csak egy kicsit egy pillanatig vérzett csak, mielőtt teljesen begyógyult volna. Ez előtt is tudtam, hogy ezek nem olyanok, mint akik nap, mint nap sétálnak az utcán. Eddig is sejtettem, hogy nem

Commented [RK17]: Túl sokat magyarázol. Egy akciójelenetet látunk, gyors döntések, érzések, érzéki benyomások kellenének. Ehelyett úgy érezzük, hogy a főhős tanakodik, ötletelget, ide lép, oda lép. Minden túl lassú, amitől nem jön át a támadás és a menekülés hangulata.

Commented [RK18]: Nem inkább: nem is tehetnek? Az emberek is tudják, miféle lény támadt rá, azért nem segítenek, vagy azért, mert úgysem képesek rá?

Commented [RK19]: Azért teszem ezt bele, mert akkor hiába sejti, mik ezek, ezek szerint nem számít arra, hogy gyorsak.

Commented [RK20]: Megy hazafelé, követik, a síkátorban rátámad két vérszagú lény, akik sokkal gyorsabbak nála – de őt az tölti el igazán feszültséggel, hogy a hátát verdesi a táska?

Commented [RK21]: Persze, hogy nem érdekli, hiszen az életet kell mentenie. Ebben a pillanatban teljesen átalakulnak a prioritások.

Commented [RK22]: Ennek a mondatnak akkor van itt létjogosultsága, ha a táskát azért dobta le, hogy felkínálja nekik, hátha tolvajok. De az előző mondat alapján úgy tűnt, azért dobja le, hogy ne zavarja harc közben.

~~hétköznapiak, de Ezek szerint tényleg nem emberek voltak. De még sosem láttam senkit, akinek a sebei ilyen gyorsan begyógyultak volna. Egy pillanatra lefagytam.~~

~~Hiába sebeztem meg őt, továbbra sem mozdult. Az idegenek nem próbáltak meg megsebezni engem, amadtak rám, Mmég csak fel sem emelték rám a kezüket! Ekkor már teljesen össze voltam zavarodva. Nemcsak hogy engem akartak, de épségben kellett nekik? A másik, hogy sosem láttam valakit, akinek a sebei ilyen gyorsan begyógyultak volna. Amikor a hihetetlen gyógyulást megláttam, egy pillanatra ledermedtem. Ez volt a jéghegy csúcsa arra az estére. Egyetlen egy kicsi pillanatra álltam meg. Nem voltam hajlandó elhinni azt, amit a saját szememmel láttam. Akkor Amikor zavartan megtorpantam, a nagyobbik elkapott. A szemem sarkából láttam, hogy közvetlenül a szemembe nézett. Egy pillanatra érdekes arckifejezést produkált. Én rűgva, karmolva, harapva próbáltam kiszabadulni, de erősen tartott hátulról. Nem eresztett el, az arca furcsának tűnt, bármintha fejben mintha máshol járt volna.~~

Sikítottam. Tisztán emlékszem, hogy teli torokból sikítottam sikítottam. Majd egy erős ütést éreztem a tarkómon, és a világ elsötétült előttem...

1. fejezet

~~— Rose! Siess már! Ha ilyen lassan dolgozol, akkor biztos le fogjuk késni a mozit! —~~ szólt rám egy kicsit mérgesen Katy, a legjobb barátnőm.

~~Ő soha nem értette meg, hogy szeretem rendesen végezni a dolgom, ami jelen esetben a tornatermet feldíszítettük éppenése a végzősök báljára, ezért kellett szombaton iskolába mennem. Szeretem rendesen elvégezni a dolgomat, de ezt Katy nehezen érti meg. Ez volt az oka annak, hogy szombaton iskolába kellett mennem. Én a legapróbb hibákat is észrevettem és zreveszem, és ha nem javítottam ki őket, akkor azon egy napig ezen emésztetem magam.~~

~~Éppen az utolsó simításokat végeztem a díszítésben, amikor Emmett berohant a terembe. Elméletileg nekünk kellett volna ő is segített volna, de amikor elkezdte a termet ő szerinte díszíteni megláttuk, amit művel, finoman mondtuk neki, hogy inkább ne tegyehagyja. Olyan volt, mintha konfetti- és csillám-bombát robbantottak volna össze vissza odaarrafelé, ahol ő elhaladt. Szerintem direkt csinálta, hogy ne kelljen segítenie. Valahogy~~

Commented [RK23]: Ezt a részt át kell tenni oda, ahol begyógyul a seb, logikailag innen kilóg

Commented [RK24]: Ha valaki a szemébe néz, akkor azt szemből látja, nem a szeme sarkából.

Commented [RK25]: Ez a mondat kilóg itt, félbeszakítja a narrátor alaposágával kapcsolatos gondolatokat, ezért helyeztem át a bekezdés elejére

Commented [RK26]: A mondat általános állítás, ezért teszem jelen időbe.

mindig ~~kihúzza~~ kihúzza magát a feladatok alól. ~~Hiába forgattam a szemem, de igazából ez~~ tetszett ~~ez~~ benne. ~~Találékony~~ fiú volt, mindig megszerezte, amit akart.

— Megvannak a jegyek az esti horrorra! — mondta-jelentette sugárzó mosollyal ~~az~~ arcán. Hófehér fogai ragyogtak.

— Már csak hárman maradtunk az iskolában, ránk hagyták ~~a végső igazítást az utolsó~~ simításokat. Reméltem, hogy Emmett ma este végre meg ~~fog~~ csókolni! ~~Olyan~~ rRégóta várta ~~már~~, de kicsit félek-féltem is életem első csókjától. Amióta először-kilencedikben megláttam kilencedikben Emmettet, azóta teljesen odavagyok érte. ~~É, és~~ ezt ő pontosan tudja, mert sajnos nehezen tudom-leplezniem az érzelmeimet.

Emmett egy igazi rossz-fiú. Imádom a rossz-fiúkat. Kilencedikben engem ültettek be mellé, hogy az órákon ne tudjon beszélni, mert én pedig-olyan csendes voltam. A dolog pont az ellenkezőjére fajultfordult, és engem-ő vett rá engem a beszélgetésre. Azonnal jóban lettünk, és ő lett a csapatunk harmadik tagja.

— Azóta-Kilencedik óta álmodoztam telt ajkairólajkáról. Vajon milyen érzés lehet, ahogy az enyémekeket érinti? Puha és meleg? Milyen érzés lehet, ahogy gyönyörű kezével a hajamba túr? Végig borzongana-borzonganék tőle a gerincem úgy, hogy azt még a lábujjaimban is érezném?

— Az-jó, pPont most lettem készen. — majd-észrevettem egy apró hibát. — Vagyis még valamit meg kell csinálnom. Menjetelek előre, majd a moziban n találkozzunk háromnegyed hétkor! — búcsúztam el tőlük, de csak a fejüket rázták.

Nagyon jól tudom, hogy hét-órákor nem kezdődik horror-film. Meg akarnak lepni születnapom alkalmából. Csak nem tudom, mivel. Ők pedig nagyon jól tudják, hogy nem szeretem a meglepetéseket, és azt is, hogy mindent kideríték. Vajon túlteszik-felülműlják a tavalyi meglepetést, ami egy muffinba szúrt gyertyaszál volt egy boldog születnapot énekel? Szerintem bBiztosan. Bár tavaly-én ezen is nagyon meghatódtam, majdnem elsírtam magam. alig bírtam megfékezni az örömkönnyeimet.

— Oké, de ne vidd túlzásba a tökéletesítéstszépítkezést, mert nem fogsz időben elkészülni. Így is mindig elkésel. — szidott meg Katy, de, éTeljesen igaza volt.

— Sziasztok! — zavartam el őket. Amint elmentekkimentek, a velem született gyorsasággal kijavítottam az összes hibát, amit érzékeny szememmel észrevettem. Tíz perc alatt el is készültem.

Commented [RK27]: Elég leegyszerűsítő ezt így bejelenteni. Érdeemes inkább keresni olyan helyzeteket, amiben ez megjelenhet. Azt látjuk, hogy Emmett kihúzza magát a munka alól, de ez akár még poénkodás is lehet, ennyiből nem tűnt rosszfiúnak, inkább csak vicces laza srácnak.

Commented [RK28]: Ez a bekezdés érzelmileg erős, jól átérzhető. Sokkal jobban működik, mint a menekülés az elején. Bár csak egy képzelődés, sikerül érzelmeket közvetíteni vele, mert érzékekre fókuszál.

Commented [RK29]: Egyébként, hacsak nem egy kicsi város egyetlen mozijában vagyunk, ahol 5 teremben kell elosztani 25 filmet, simán kezdődhet 7-kor is egy vetítés.

Commented [RK30]: A narrátor számára ez különleges ajándék? Ő olyan helyzetben van, hogy ez hatalmas meglepetés neki? Vagy ironizál?

Commented [RK31]: Kicsit kilóg a szövegből, mert mesterkél, ezért írom át. Bátran variáld, de lehet lazább, hiszen ez a karakter eddig lazábban beszélt

Commented [RK32]: Valami olyasmivel zavarná el őket, hogy „na, menjetelek már”. Ez csak egy köszönés.

Nem hagyhattam úgy ott a termet, hogy nem tökéletes! Igaz, eddig még nem találkoztam magamfajtaival, bármik is legyenek azok, így valószínűleg rajtam kívül senki sem látja a hibát. Az érzékszerveim erősebbek, mint egy átlagos embernek, gyorsabb, erősebb, és ügyesebb vagyok náluk. Néha olyan érzésem támadt, hogy az emberi faj egy továbbfejlesztett változata vagyok. Nevetséges gondolatok, tudom. Viszont ti mit gondolnátok a helyemben?

Commented [RK33]: Megismétled ugyanazt az információt, ami benne volt a prologusban is. Erre nincs szükség, vagy itt, vagy ott felesleges, viszont ott horog, ezért innen érdemesebb húzni.

Ezt a titkomat még senkinek sem mondtam el, úgysem hinne nekem senki, így egyedül találgatok kell kitalálnom, hogy mi az igazság. Még anyukám se tudja, különben elvonná tőlem az összes fantasy könyvem, mondván, csak képzelődöm mert szerinte biztos csak beképzelem ezeket a dolgokat, és pszichológushoz járatna. Apámat soha nem láttam. Anya annyit mondott róla, hogy reméli, soha nem fogom megismerni. Ez csak feltüzeltelte a kíváncsiságom, így hát, ha van szabad percem, apám után a kutatok titokban.

Commented [RK34]: Azt, hogy az ember gyorsabb, mint mások, vagy meghall/meglát valamit, lehet bizonyítani, így ha elő akarna állni az anyukája előtt az igazsággal, megtehetné. Másfelől ha nem mondom el neki, hogy mit gondolok, akkor feltételes módba kell tenni, hogy azt felelné, biztos csak képzem az egészet.

Amim van apámtól, Csak egy fényképem van róla, az is elég régi, amit anyu szekrényének mélyén találtam. Gondolhatjátok, ennyiből semmit sem tudtam meg róla. E, egy fénykép nem sok segítség. De a Anya még a nevét sem árulta el, és a fénykép rendkívül régi volt. Viszont az abban biztos voltam, hogy az ő családja miatt lettem ilyen. Anya mindig is túlságosan is normális, természetes volt. Miközben apámon gondolkodtam, el is készültem az apró simításokkal.

Commented [RK35]: Már elkészült velük, amikor végigrohant tíz perc alatt mindenem

Így hát Mivel végeztem, végre elindultam haza. Mielőtt lekapcsoltam a villanyt, mintha egy sötét árnyat véltem felfedezni bujkált volna a színpad mögött. Odamentem megnézni, de senkit sem láttam. Lehet, hogy csak a szemem káprázott. Ami egyszerűen képtelenség. A szemem soha nem mutatott valótlan. Valaki volt ott. Valaki, aki olyan gyors, mint a villám.

Van egy középiskolás lány, aki más, mint a többiek – de ezt titkolja, sőt, nem is tudja pontosan, ki vagy mi ő –, nagyon tetszik neki egy osztálytársa, és a nyitójelenetben valakik elfogják. A kezdés, bár tartalmaz ígéretes elemeket, nagyon tipikus YA fantasy alaphelyzet. Ebből természetesen ki lehet hozni egyedi, különleges vagy az olvasót nagyon bevonó történetet, de fontos, hogy az ember tudatában legyen annak, hogy egy alapkliséit indít el.

Egyedi lehet a főhős különlegessége, ennek háttere, a világ, ami miatt ilyen. Egyedivé teheti a szöveget a különböző karakterek viszonya, motivációja. Egyedivé teheti az elmesélés módja vagy a történet alakulása. Van tehát többféle lehetőség arra, hogy egy szokványos

alaphelyzetből kiinduló szöveg végül berántsa az olvasót és különlegessé váljon. Itt nagyon keveset láttunk a szövegből, nem tudom megítélni, hogy ezek valamelyike teljesül-e.

Az viszont biztos, hogy a prológnak ebben a formában nincs valódi szerepe. Tudom, hogy sokan úgy gondolják, a prológnak egy YA regény kötelező eleme – de egy zavaros vagy zavaró prológnál sokkal jobb egy nem létező. Csakis akkor érdemes prológnak írni, ha tényleg rengeteg pluszt nyújt az olvasónak.

Jelen esetben olyan, mintha a szöveg utolsó két oldalát az első fejezet elé tettük volna, mondván, legyen ez a prológnak. Mondhatni, az is felmerülhetne bennem, hogy mindez véletlenül történt, amikor kivágtad a leadott részletet, de a nyitás világossá teszi, hogy ez itt a tervezett regény eleje. Mivel az első fejezet elején gyakorlatilag a prológnak jelenete előtti utolsó pillanatokot látjuk, a legegyszerűbb az lenne, ha az egész regény az első fejezettel kezdődne, és amikor Rose hazaindul, akkor következne az üldözési jelenet. Még így is egy akciódús nyitófejezettel állnánk szemben. Ráadásul akkor kevésbé tűnne logikátlan, hogy Rose a veszély ellenére is bemegy a sikátorba, hiszen már tudnánk, hogy nem a mozi a fontos neki, hanem hogy Emmettel randizni fog – persze, hogy szép akar lenni.

Mindenesetre biztos, hogy ennek a fajta prológnak-nyitófejezet felosztásnak nincs értelme, nem javaslom ennek a megtartását, mert nem nyújt valódi pluszt.

Nézzük meg kicsit a stílusztikát. A legszembetűnőbb dolog az, hogy a szövegben a hangsúly főleg az események elmondására kerül, nem pedig az érzésekre, élményre, benyomásokra. Ez azért problémás, mert tisztán eseményszinten egy nagyon feszült helyzettel nyitunk. A narrátorunk sietne haza, ezért egy nem túl bizalomgerjesztő útvonalat választ, ahol rátámadnak. Ha ennyit hallok, izgalomra, feszültségre, félelemre, harcra számítok – de sajnos ezek érzések szintjén nem jelennek meg.

Az igék nem gyors mozgást jelölnek. Rengeteg a „mentem” a sikátoros jelenetben, holott itt vetődtem, ugrottam, mozdultam, rohantam kellene. A karakter tervez, töpreng, próbálgat, de nem érez, nem tesz semmit ösztönből. Emellett nem jelennek meg azok a testérzetek, amik a pánikhelyzetre jellemzőek, és amik egyes szám első személyben be tudnák rántani az olvasót. Gyorsabban verő szív, összeszoruló gyomor – az ilyen érzések megjelenítése is segíthet átadni a főhős érzéseit. De igazából nem derül ki, hogyan éli ő meg ezt az egészet.

Jellemző még a szövegre, hogy a helyek, napszakok leírásánál nagyon sok a „volt”, „van”. Ezek jelentős részét igékkal lehet helyettesíteni (sok helyen javasoltam is a korrektúrával más megoldást), amitől a szöveg gördülékenyebb, könnyedebb lehet. Ugyanígy valamivel több szinonima segíthet, hogy gördülékenyebb legyen a szöveg, és érdemes vigyázni arra, hogy a szófordulatok helyesen szerepeljenek a szövegben.

De stilisztikai szempontból a legfontosabb, hogy a testérzetek megjelenítése, az események élményszerű, ne pedig tényszerű leírása bevonja az olvasót. Érdekes, hogy a legerősebb érzelmi töltet a csók elképzelésével jár. Ez nagyon jó amúgy, teljesen jól passzol a zsánerhez – viszont problémás, hogy előtte egy teljes harc jelenet ment el az olvasó mellett érzelmi plusz, izgalom nélkül.

A kiszólásokat, az olvasó megszólítását valójában nem javaslom. Ha a narrátor valakinek elmeséli a történeteket, az öntudatlanul eltávolít. Nem ott van, nem átéli a pillanatot, amikor üldözik, hanem utólag mesél róla. Ez megint azt erősíti, hogy az olvasó sem ott van vele, mellette, hanem utólag hallgatja. Hiszen nyilván nem menekülés közben magyaráz nekünk, azaz a szöveg emlékeztet minket arra, hogy nem mi éljük át a kalandot, hanem mi csak a hallgatóság vagyunk. Ráadásul így még kevésbé lesz hatásos a jelenet, hiszen „biztonságos” helyzetben beszélgetünk róla utólag a narrátorral.

A szövegben megjelentek ellentmondások. Húsz perc-e az út. Azonnal üldözte-e valaki Rose-t. Ha Rose magáról sem tudja, hogy mitől mások az érzékei, miért ismerné a vérszagú támadók fajtáját? És nem is ismeri őket, hiszen meglepődik, hogy milyen gyorsak. Mesélt-e már Rose otthon arról, hogy jobb a hallása, látása, gyorsabbak a reflexei? Ha nem, honnan tudja, hogy mi az anyja véleménye erről?

Mindezek az ellentmondások és a kezdés bizonytalansága, el-eltévedő gondolatok együtt azt az érzetet keltik, mintha íróként nem tudnád elég határozottan vezetni az olvasót. Teljesen természetes, hogy az ember írás közben még ötleteket gondol ki, tervez, variál, menetközben változnak meg dolgok a történetben. De a végleges szövegen ennek már nem szabad látszódnia. A végleges szöveg kezdődjön a megfelelő ponton, éppen azt kezdje elmesélni, ahonnan izgalmas a történet, és adagolja azokat az infókat, amik felkeltik az érdeklődést.

Ehhez az alapok meg is vannak a szövegben: a hazafelé tartó lány képe, akit megtámadnak, érdekes. Az is érdekes, ha megtudjuk, hogy ő egy fontos randira siet. Az is

érdekes, ha különleges képességekkel bír. De akkor a történet elején ne bizonytalankodjon a narrátor, hogy mit is akar mesélni nekünk – mondja el azt, amit tudnunk kell, hogy élvezhessünk egy érdekesen induló történetet.

Sajnos azt nem tudom, hogy milyen lesz a háttérvilág, hogy ezek a lények, akik elkapták Rose-t, akarják-e bántani valójában, hogy fog-e Emmettel találkozni, és ha igen, milyen hamar. Keveset láttam még a történet alakulásából, ezért nem tudom megítélni, mennyire lesz egyedi, megjelennek-e olyan fordulatok, amik színesebbé teszik. Mindenesetre az indítás után felmerültek bennem kérdések, és ez jó dolog.

Viszont nagyon fontos, hogy átgondold, hogyan tudod ügyesebben bevonni az olvasót, átadni neki érzéseket, élményt nyújtani, hogy a főhőssel, a főhőséért izgulhasson, vele akarjon tartani. Ebben a műfajban ez az egyik legfontosabb dolog. Érdeemes lehet úgy olvasni más, hasonló könyveket, hogy erre külön figyelsz. Ha emlékszel egy jelenetre, ahol nagyon izgultál, megnézed újra, és megpróbálsz átgondolni, miért izgulhattál annyira olvasóként is, mi az, ami hat.

Köszönöm szépen a részletet, írd még sokat, mindenfélét, gyakoroldj hosszabb-rövidebb művekkel, és egyre jobban fog menni.

Róbert Katalin